

[Pelle Voigt]

talte disse to repræsentanter og disse to partier mekanisk imod sanktioner, ligegyldigt hvad der skete – som en betinget rygmarvsrefleks. Hvorfor skal vi så egentlig tage argumentationen alvorligt her i dag?

Det er blot den forlængede rygmarv, der taler her; de to partier har altid været af den opfattelse, at man skulle lade være at have sanktioner imod Sydafrika, uanset hvilken politik der i øvrigt føres i Sydafrika, uanset hvor mange mennesker der bliver slået ihjel. Kan vi ikke bare fastslå det? Kan vi ikke bare få det at vide og så få stemt om dette her og gå over til næste sag på dagsordenen? Det er jo simpelt hen sådan, at de to partier og de to repræsentanter altid har haft den opfattelse; hvorfor skal vi så have alle disse guirlander og argumenter osv. osv.? Hvorfor skal vi egentlig tage det alvorligt et eneste øjeblik?

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg vil nu vælge at overlade til Folketinget, hvem i det høje Ting man vil tage alvorligt, den ene eller den anden.

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, det er fremgået ganske tydeligt både af fru Annette Justs og af hr. Duetofts indlæg, at her har vi med folk at gøre, der har besøgt Sydafrika, folk, der har haft nær kontakt med de mennesker, der ved noget om det, hvorimod mange andre, ja, jeg har selv den store ære at figurere i FN's sorte bog, fordi jeg har tilladt mig det efter FN's mening ganske utilladelige at rejse ned og undersøge noget, før jeg udtaler mig om det. Det må man ikke ifølge et flertal af FN's medlemmer.

Det kan jo så enhver bedømme – FN's beslutning om den slags.

Men det, der først og fremmest kalder mig frem, er den uhyrlige påstand om, at Centrum-Demokraterne under alle omstændigheder skulle have støttet apartheid. Spørgsmålet om sanktioner var jo slet ikke fremme, da apartheid var i fuldt flor i Sydafrika; da var der ingen sanktioner nogen steder. Da købte vi kul osv., og FN beholdt sandelig Sydafrika som medlem, mens Verwoerd var på det allerhøjeste og i den allerværste situation. Det var spørgsmålet om Namibia, så vidt jeg husker, der gjorde, at man smed dem ud, men man godkendte stiltiende alt det, der skete, da det rigtig var slemt.

Men allerede da Botha kom til og foretog ændringer – det har jeg sagt her før – ændringer, der faktisk var mere revolutionerende end meget af det, der sker nu, fordi det var så stik imod, hvad mange, mange mennesker mente, så satte man sanktionerne ind. Og minsandten, efter at så de Klerk er gået videre med fornyet styrke i samme fodspor, så skal vi stadig væk opretholde sanktionerne.

Vi står stadig væk i den situation, at der er mennesker, der under indtryk af det dominerende flertal, der findes i FN, har præget den danske holdning, når det er noget, der har noget at gøre med race. Hvis man sætter folk i fængsel på grund af deres race, så er det helt forfærdeligt. Men man kan godt smide dem i fængsel på grund af politisk overbevisning og religiøs overbevisning og meget, meget andet.

Hvad er det for en måde at behandle mennesker på? Hvordan er det, man behandler de sorte i Sydafrika? Det er dem, der lider under sanktionerne. Hvordan er det, man behandler de hvide i Sydafrika? Ja, dér støtter man indirekte, som Peter Duetoft pegede på det gang på gang . . .

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Hr. Duetoft.

Erhard Jakobsen (CD):

Hr. Duetoft . . . støtter . . .

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Taletiden er udløbet.

Erhard Jakobsen (CD):

. . . indirekte ved – jeg har kun taget ordet én gang, og jeg er ikke ordfører . . .

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Men det er en kort bemærkning.

Erhard Jakobsen (CD):

Den var kort og rammende. (*Munterhed*).

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Man diskuterer ikke med formanden. Det var en kort bemærkning, og taletiden er langt overskredet.